

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/150/2023
Identifikačné číslo spisu:	8313205471
Dátum vydania rozhodnutia:	12.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8313205471.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q. P., X., F. XXXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Gdovinom, Humenné, Brestovská 2841/112, IČO: 42026938, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska ulica 71, IČO: 00166073, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 11C/143/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 22. júna 2023 sp. zn. 1Co/44/2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 22. júna 2023 sp. zn. 1Co/44/2022 v časti ktorou Štátu - Slovenskej republike priznal nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 57 % a vo vzťahu k žalovanej v rozsahu 43 % z r u š u j e a vec mu vracia v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie.

Dovolanie vo zvyšnej časti o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) v poradí prvým rozsudkom z 24. januára 2018 č. k. 11C/143/2013-270 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady škody - ušlého zisku sumu 972,48 eura, z titulu náhrady škody - nákladov na obhajobu sumu 1.287,57 eura a nemajetkovú ujmu vo výške 7.650 eur, spolu s bližšie určeným úrokom z omeškania. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Ďalej súd priznal žalovanej vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 14% a štátu náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 57% a vo vzťahu k žalovanej v rozsahu 43%.

1.1. Vykonaným dokazovaním, a to z prednesu a výsluchu sporových strán, z obsahu písomných vyjadrení žalovanej, z obsahu výsluchu svedkov P. T., U. L., P. W., F. M., B. P., U. Q., pokladničným dokladom, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Humenné, sp. zn. 4T/150/2006, oboznámením sa s obsahom odpisu z registra trestov žalobcu, so žiadosťou žalobcu o predbežné prejednanie nároku, s výzvou žalovanej na doplnenie žiadosti, s doplnením žiadosti zo strany žalobcu,

oznámením žalovanej o výsledku predbežného prejednávania nároku na náhradu škody, s opisom mzdového listu žalobcu a potvrdením o príjme žalobcu, súd po citovaní ustanovení § 3 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1 a 2, § 7, § 8 ods. 5, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 § 17 ods. 1 až 4 a § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zistil, že žalobca neoprávnene strávil vo väzbe 153 dní. V dôsledku uvedeného súd priznal žalobcovi náhradu škody, ktorú uplatňoval ako náhradu ušlého zisku, t.j. straty na zárobku, ktorý by žalobca dosiahol v prípade, že by nebol vo väzbe. V súvislosti s náhradou za obhajobu v trestnom konaní prvostupňový súd vyhovel žalobe čiastočne, a to v rozsahu účelne vynaložených nákladov a v súvislosti s požadovanou náhradou nemajetkovej ujmy, poukazujúc na súdnu judikatúru uviedol, že „[ž]alobca svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil skutočnosťou, že počas trvania väzby bol vylúčený nielen zo spoločenského života, kultúrneho a športového, ale najmä z rodinného života. Vo väzbe bol pod silným psychickým tlakom ohľadne jeho budúcnosti, pretože bol obvinený zo závažného trestného činu, za ktorý mu v prípade uznania viny hrozil trest odňatia slobody až na 10 rokov nepodmienečne. Žalobca v dôsledku nezákonného väzobného stíhania prišiel o svoje živobytie, o svoju dobrú povesť v rodnej obci. Po prepustení z väzby sa žalobca nevedel zaradiť do normálneho života a to aj v dôsledku správania sa okolia vo vzťahu k žalobcovi. Život žil v malej obci, v ktorej každý vedel, že žalobca bol vo väzbe a po prepustení každý naňho zazeral ako na zločinca. Následkom toho, že žalobca začal nadmerne požívať alkohol a trvalo mu dlhšiu dobu, aby si opäť našiel zamestnanie. ... Z týchto dôvodov súd mal za to, že u žalobcu sú splnené podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy z titulu nezákonnej väzby a vzhľadom na vykonané dokazovanie považoval za primerané priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 eur za jeden deň väzby, čo po prepočte predstavuje sumu 7.650 eur. /153 x 50 = 7.650/ Pretože žalobca uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16.885 eur, súd v prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie 9.235 eur zamietol."

1.2. O trovách konania a trovách štátu súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP.

2. Doplnajúcim rozsudkom z 20. marca 2019 č. k. 11C/143/2013-323 súd konanie o náhradu ušlého zisku vo výške 1.658,13 eura spolu s bližšie určeným úrokom z omeškania zastavil.

3. Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo 16. júla 2019 sp. zn. 15Co/42/2019 zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie. Nosné dôvody zrušenia spočívali v názore odvolacieho súdu, že žalovaná v konaní vzniesla námietku spočívajúcu v naplnení ustanovenia § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z., teda poprela vznik nároku žalobcu na náhradu škody z dôvodu, že tento si väzbu zavinil sám svojím predchádzajúcim konaním. Súd prvej inštancie sa s touto podstatnou námietkou žalovanej žiadnym spôsobom nevysporiadal, a to tak po právnej ako aj skutkovej stránke, v dôsledku čoho v rozhodnutí súdu prvej inštancie namietané ustanovenie nie je ani citované a ani okrajovo sa touto argumentáciou žalovaného súd prvej inštancie nezaoberal.

4. Následne prvostupňový súd ostatným rozsudkom zo 14. novembra 2019 č. k. 11C/143/2013-366 zamietol žalobu, priznal žalovanej proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku a priznal štátu proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. S poukazom na odpis registra trestov, z ktorého vyplývalo, že žalobca bol pred vzatím do väzby päťkrát súdne trestaný pre rôznu trestnú činnosť, mal prvostupňový súd za to, že existujú dôvody v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

4.1. Odvolací súd na odvolanie žalobcu rozsudkom z 24. septembra 2020 sp. zn. 15Co/3/2020 potvrdil prvostupňový rozsudok a priznal žalovanej nárok na náhradu odvolacích trov.

4.2. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uznesením z 27. októbra 2022 sp. zn. 7Cdo/122/2021 tak, že odvolacie rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V podstatnom k interpretácii ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. dal do pozornosti odvolaciemu súdu, že pre posúdenie, či obvinený (obžalovaný) si väzbu zavinil sám, sú (po zvážení konkrétnych okolností individuálneho prípadu) významné skutočnosti, ktoré boli dôvodom pre jeho vzatie do väzby, pričom samotný pojem zavinenie je potrebné vykladať skôr reštriktívne, aby samotný aspekt zavinenia neznamenal vo svojej podstate popretie úmyslu zákonodarcu založiť zodpovednosť

štátu aj za zákonné rozhodnutia o väzbe. V okolnostiach posudzovanej veci by mohla mať skutočnosť, že obvinený už bol v minulosti päťkrát súdne trestaný pre rôznorodú trestnú činnosť svoj význam pri zavinení si väzby (iba) vtedy, ak by sa žalobca priznal k spáchaniu zločinu, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, čo ale z obsahu rozhodnutí nižších súdov nevyplýva. Naopak žalobca v odvolaní tvrdil, že o žiadnom skutku (pre ktorý bolo začaté voči nemu trestné stíhanie a bol vzatý do väzby, pozn.) nemal vedomosť.

5. Odvolací súd následne ostatným rozsudkom z 22. júna 2023 sp. zn. 1Co/44/2022 zmenil prvostupňový rozsudok o zamietnutí žaloby a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady škody - ušlého zisku sumu 972,48 eura, z titulu náhrady škody - nákladov na obhajobu sumu 1.287,57 eura a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 7.650 eur, pri náhrade škody spolu s bližšie určeným úrokom z omeškania. Ďalej vyslovil, že žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov konania a štát má nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 57 % a vo vzťahu k žalovanej v rozsahu 43 %.

5.1. Uviedol, že prvostupňový súd vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého v zásade správne zistil skutkový stav, a to aj v spojitosti s predchádzajúcim rozhodnutím vo veci rozsudkom č.k. 11C/143/2013-270 z 24. januára 2018 v spojení s doplniacim rozsudkom č.k. 11C/143/2013-323 z 20. marca 2019. Ďalej poukázal na to, že (aj) vo svetle právneho názoru vysloveného v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu (bod 4.2.) nemožno urobiť záver, že žalobca si väzbu v prejednávannej veci zavinil sám, nakoľko okolnosť, že v minulosti bol už päťkrát súdne trestaný pre rôznorodú trestnú činnosť, nemožno posudzovať ako element, ktorý by odôvodňoval záver o tom, že si žalobca väzbu zavinil sám.

5.2. Po interpretácii inštitútu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe uviedol, že žalobca v konaní preukázal všetky podmienky pre uplatnenie nároku, t.j. rozhodnutie o väzbe, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi rozhodnutím o väzbe a škodou. Preto odvolací súd priznal žalobcovi náhradu škody titulom straty na zárobok a to v rozsahu čistej mzdy a v rámci, ktorý je daný predchádzajúcimi rozhodnutiami súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu v tejto veci. Rovnako uznal druhý nárok žalobcu - účelne vynaložené náklady trov obhajoby v trestnom konaní. V súvislosti s nárokom žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v podstatnom zopakoval argumentáciu prvostupňového súdu (bod 1.1.) a uviedol, že „[j]e nepochybnou skutočnosťou, že žalobca bol vo väzbe od 13. 07. 2006 do 12. 12. 2006, kedy bol prepustený na slobodu a celkom vo väzbe žalobca strávil 153 dní. Pretože následne žalobca bol oslobodený spod obžaloby za skutok pre, ktorý bol stíhaný je potrebné väzbu u žalobcu považovať, ako už bolo vyššie konštatované, za nezákonnú. ... Žalobca svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil skutočnosťou, že počas trvania väzby bol žalobca vylúčený nielen zo spoločenského života, kultúrneho a športového, ale najmä z rodinného života. Vo väzbe bol pod silným psychickým tlakom ohľadne jeho budúcnosti, pretože bol obvinený zo závažného trestného činu, za ktorý mu v prípade uznania viny hrozil trest odňatia slobody až na 10 rokov nepodmienečne. Žalobca v dôsledku nezákonného väzobného stíhania prišiel o svoje živobytie, o svoju dobrú povesť v rodnej obci. Po prepustení z väzby sa žalobca nevedel zaradiť do normálneho života, a to aj v dôsledku správania sa okolia vo vzťahu k žalobcovi. Život žil v malej obci, v ktorej každý vedel, že žalobca bol vo väzbe a po prepustení každý naňho zazeral ako na zločinca. Následkom toho, že žalobca začal nadmerne požívať alkohol a trvalo mu dlhšiu dobu, aby si opäť našiel zamestnanie. ... Preto sú u žalobcu splnené podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy z titulu nezákonnej väzby a vzhľadom na vykonané dokazovanie považoval odvolací súd za primerané priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 eur za jeden deň väzby, čo po prepočte (153 dní nezákonnej väzby) predstavuje sumu 7.650 eur".

5.3. O trovách konania sporových strán bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 2 CSP a § 255 ods. 2 CSP a o náhrade trov konania štátu uviedol, že „(náklady na svedočné a znalečné) bolo rozhodnuté v zmysle § 255 ods. 1 CSP, a to podľa pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní. Nakoľko žalobca mal v konaní neúspech vo výške 57 % odvolací súd priznal náhradu trov štátu vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 57 % a vo vzťahu k žalovanému priznal súd náhradu trov štátu v rozsahu 43 % so zreteľom na takúto výšku neúspechu žalovaného v konaní."

6. Proti ostatnému rozsudku odvolacieho súdu - v časti jeho výrokov o náhrade za trovy obhajoby, o

náhrade nemajetkovej ujmy a o trovách konania - podala žalovaná dovolanie, a to podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Po opise skutkového stavu a všeobecnej interpretácii dovolacích dôvodov navrhla napadnutý rozsudok v namietaných častiach zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

6.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP namietala, že sa odvolací súd „nevysporiadal s námietkami, ktoré žalovaná prezentovala v konaní a osobitne vo svojom odvolaní voči prvému rozsudku súdu prvej inštancie“. Namietala, že „boli štátu priznané trovy konania, voči totožnému subjektu, t. j. žalovanému štátu ... V danom prípade bola totiž žalovanou stranou Slovenská republika, teda štát. Z uvedeného vyplýva, že súd v konečnom dôsledku uložil strane sporu - štátu, povinnosť nahradiť trovy štátu, a teda že osoba „dlžníka“ (žalovaný štát) je aj osobou „veriteľa“ (štát). ... Vzhľadom na uvedené, odvolací súd v tejto časti prijal arbitrárny/prekvapivý záver, ktorý navyše ani neodôvodnil, čím založil dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.“. Ďalej v súvislosti s námietkou zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) uvádzala, že odvolací súd „nemal/nemohol do náhrady škody uplatnenej/priznanej iba v súvislosti s uznesením o vzatí do väzby, zahrnúť aj nároky spojené s uznesením o vznesení obvinenia (teda náhradu za úkony obhajoby, ktoré výslovne nesúviseli s rozhodnutím o väzbe resp. výkonom väzby), keďže medzi nimi a uznesením o vzatí do väzby zjavne absentuje splnenie podmienky príčinnej súvislosti“, že pri náhrade účelne vynaložených trov konania nemal odvolací súd skúmať len časové, ale tiež vecné hľadisko „či jednotlivé úkony skutočne súviseli s označeným titulom (rozhodnutím o väzbe), a či ich výkon a účel smeroval k odstráneniu nežiadúceho stavu - v danom prípade k prepusteniu žalobcu z výkonu väzby ... odvolací súd ... priznal žalobcovi nárok na náhradu škody v podobe nákladov za obhajobu aj za tie úkony, ktoré s označeným titulom (rozhodnutím o väzbe) priamo a bezprostredne nesúviseli (t. z. bez splnenia podmienky existencie príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím o väzbe a škodou)“. S uvedenými námietkami sa odvolací súd nevysporiadal „čo predstavuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP“

6.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaná v podstatnom namietala, že odvolací súd „vec nesprávne právne posúdil, ak považoval za adekvátne priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 50 eur za deň väzby, čím sa zároveň odklonil od judikatúry, na ktorú žalovaná vyššie poukazovala“. V tomto ohľade teda „rozhodnutie odvolacieho súdu ... záviselo od vyriešenia právnej otázky týkajúcej sa primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy ... napadnuté rozhodnutie spočíva ... v nesprávnom právnom posúdení veci“. Ďalej uviedla, že „[v] zmysle záverov prijatých Najvyšším súdom SR v rozhodnutiach sp. zn. 6MCdo/15/2012, zo dňa 31. 07. 2012, sp. zn. 6Cdo/37/2012, zo dňa 07. 08. 2018, sp. zn. 3Cdo/7/2017, o dňa 31. 07. 2018, sp. zn. 2Cdo/112/2017, zo dňa 14. 07. 2018, sp. zn. 3Cdo/19/2018, zo dňa 29. 06. 2021, sp. zn. 5Cdo/127/2019, zo dňa 20. 06. 2019, sp. zn. 3Cdo/25/2019, sp. zn. 2Cdo/30/2019, je nevyhnutné pri priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy zohľadniť ďalšie právne predpisy upravujúce obdobnú problematiku a porovnať uplatnený nárok žalobcu s týmito ďalšími predpismi, tak aby bola dodržaná zásada primeranosti s ohľadom na všetky skutkové okolnosti daného prípadu. Takéto zohľadnenie, resp. takúto úvahu síce odvolací súd skrz súd prvej inštancie čiastočne realizoval, avšak podľa názoru žalovanej nedostatočne a nesprávne ... Hoci je žalovanej zrejmé, že odvolací súd neprekročil maximálnu možnú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú je v takýchto prípadoch možné priznať, priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v tomto konkrétnom prípade nenapĺňa obsah pojmu primeranosť tak, ako bol tento pojem vykladaný v zmysle vyššie uvedenej judikatúry...“

7. Žalobca navrhol, aby odvolací súd dovolanie zamietol a priznal mu náhradu dovolacích trov. V podstatnom uviedol, že odvolací súd sa neodklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu. K namietanému rozhodnutiu o náhrade trov obhajoby v trestnom konaní uviedol, že „nebyť začatia trestného stíhania nikdy by k rozhodnutiu o vzatí žalobcu do väzby nedošlo a z trestného konania je zrejmé, že žalobca sa proti začatému trestnému stíhaniu musel brániť ...“. Nesúhlasil ani s námietkou žalovanej o neprimeranosti priznanej výšky nemajetkovej ujmy. Poukázal v tomto na bod 46 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia a na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 273/2021.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že

dovolanie je v časti namietaných vád o trovách štátu prípustné, a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f) CSP) zároveň aj dôvodné. Vo zvyšnej časti je dovolanie neprípustné.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

9. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

12. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

13. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

14. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

14.1. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

14.2. Podľa § 393 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

15. Žalovaná už v odvolaní proti prvému prvostupňovému rozsudku (č.l. 283 až 287 súdneho spisu) namietala nedostatočné odôvodnenie priznanej náhrady trov konania štátu. Jej argumentácia bola podobná jej argumentácii dovolacej (bod 6.1.) a spočívala vo výhrade, že „prečo boli štátu priznané trovy konania, voči totožnému subjektu, t.j. žalovanému štátu“.

15.1. Odvolací súd v napadnutom odvolacom rozsudku v tejto súvislosti (iba) uviedol, že o náhrade trov konania štátu „(náklady na svedočné a znalečné) bolo rozhodnuté v zmysle § 255 ods. 1 CSP, a to podľa pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní. Nakoľko žalobca mal v konaní neúspech vo výške 57 % odvolací súd priznal náhradu trov štátu vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 57 % a vo vzťahu k žalovanému priznal súd náhradu trov štátu v rozsahu 43 % so zreteľom na takúto výšku neúspechu žalovaného v konaní.“

16. Najvyšší súd v zhode s tvrdením žalovanej uvádza, že odvolací súd primerane dostatočným spôsobom nevysvetlil, prečo v okolnostiach posudzovanej veci by mala byť žalovaná (Slovenská republika) zaviazaná k náhrade trov štátu (Slovenskej republike), pozostávajúcej z nákladov na svedočné a znalečné. Uvedený nedostatok dôvodov má/môže mať nepochybne svoj význam pre zákonné rozhodnutie danej otázky.

17. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nedostatočným spôsobom zodpovedalo na v konaní žalovanou nastolenú výhradu, v dôsledku čoho bolo toto rozhodnutie zaťažené vadou nedostatku dôvodov (nepreskúmateľnosti), čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v požadovanom rozsahu jeho výroku o trovách štátu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

18. Nad rámec veci dáva najvyšší súd do pozornosti odvolacieho súdu už ustálený názor dovolacieho

súdu, podľa ktorého „v sporoch týkajúcich sa zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je štát pasívne vecne (hmotnoprávne) legitimovaným subjektom (napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn.: 6Cdo/149/2011, 3Cdo/194/2010, 4Cdo/193/2009, 7Cdo/500/2014, 8Cdo/289/2014, R 6/2016 dostupné na ASPI_judikatura, Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/441/2015 dostupné Zo súdnej praxe č. 33/2017). ... V prípade náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ak v mene štátu koná niektorý z orgánov uvedený v § 4 ods. 1 a 2 citovaného zákona, ide o priame konanie štátu, nie o formu zastúpenia na základe zákona. Úvahy o prípadnom porušení procesných práv a povinností sa vždy viažu k stranám v civilnom sporovom konaní, nie k tým právnickým alebo fyzickým osobám, ktoré majú oprávnenie konať v ich mene" (6Cdo/206/2019, podobne tiež 7Cdo/112/2022, III. ÚS 320/2020).

19. Dovolateľka v súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP namietala (tiež) nesprávne priznanie náhrady za úkony obhajoby v trestnom konaní (bod 6.1. in fine), ktoré podľa jej názoru nemali byť žalobcovi priznané, pretože nesúviseli s rozhodnutím o väzbe resp. výkonom väzby. Podľa názoru dovolacieho súdu z obsahu dovolania vyplýva, že v skutočnosti žalovaná namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, podľa ktorého mal žalobca v zmysle § 18 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z., nárok (aj) na náhradu účelne vynaložených nákladov za obhajobu v súvislosti s nezákonnou väzbou, a za úkony právnej pomoci v trestnom konaní, hoci podľa žalovanej uvedený nárok žalobca nemal (absencia príčinnej súvislosti).

19.1. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. To isté v zásade platí aj pre prípadnú námietku o nesprávnom zistení skutkového stavu, či o nesprávnom hodnotení dôkazov. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa ustálil názor, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020). V neposlednom rade sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 420 písm. f) CSP v spojení s § 431 CSP.

19.2. Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie žalovanej v tejto časti nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

20. Žalovaná v súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke primeranosti výšky priznanej nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti poukázala na dovolacie rozhodnutia 6MCdo/15/2012, 6Cdo/37/2012, 3Cdo/7/2017, 2Cdo/112/2017, 3Cdo/19/2018, 5Cdo/127/2019, 3Cdo/25/2019 a 2Cdo/30/2019, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť (bod 6.2.).

21. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

21.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

21.2. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v

dovolání uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

22. Pokiaľ dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, rozhodovacia prax dovolacieho súdu sa ustálila na tom, že je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť, a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018).

22.1. Pre právnu otázku v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Aby mala dovolateľom nastolená otázka relevantný význam v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí byť riešená odvolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie.

22.2. Samo tvrdenie, že odvolací súd sa riešením určitej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ešte nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP; relevantným je až zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom tvrdenému odklonu skutočne došlo. Dovolací súd preto pristúpil k posúdeniu, či je opodstatnená argumentácia dovolateľky o odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

23. Dovolateľka videla odklon pri riešení nastolenej otázky od viacerých rozhodnutí dovolacieho súdu. V rozhodnutí z 31. júla 2012 sp. zn. 6Cdo/37/2012 dovolací súd dospel k záveru, že súd je povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť a vyrovnať sa s relevantnými argumentmi účastníka o neprimeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných, obdobných veciach; v tomto rozhodnutí dovolací súd poukázal na nález ústavného súdu zo 06. decembra 2006 sp. zn. III. ÚS 147/06 a tiež na rozsudok EŠLP zo 17. júla 2012 (v prípade Winkler proti Slovenskej republike). Predmetným zrušujúcim rozhodnutím ale nebol vyslovený záväzný právny názor, pretože v ňom došlo k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu pre jeho nepreskúmateľnosť, a teda je zrejmé, že v uvedenom dovolacom konaní sa z formálneho pohľadu neriešila otázka primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy. Napriek uvedenému odvolací súd svoje úvahy o primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy v danej veci podporil aj súdnymi rozhodnutiami [body 40 až 44 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia (aj keď mohol uviesť viacero existujúcich dovolacích rozhodnutí, pozn.)], čo v podstate platí vo vzťahu k všetkým žalovanou označeným dovolacím rozhodnutiam.

23.1. Dovolateľka videla odklon odvolacieho súdu aj od rozhodnutia najvyššieho súdu z 31. júla 2018 sp. zn. 2Cdo/112/2017, ktorým bolo zrušené napadnuté odvolacie rozhodnutie pre vadu zmätočnosti - nepreskúmateľnosť, keď sa súdy opomenuli vysporiadať s judikatúrou pre stranu sporu priaznivú, z čoho je podľa názoru dovolacieho súdu zrejmé, že predmetná argumentácia žalovanej v tomto smere prísne formálne nerieši otázku neprimeranosti náhrady nemajetkovej ujmy.

23.2. Najvyšší súd v ďalšom žalovanou označenom rozhodnutí z 30. septembra 2013 sp. zn. 6MCdo/15/2012 dospel k záveru, podľa ktorého určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu; jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí. Treba, aby súdy v súvislosti s tým vzali do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie, napríklad zákon č. 215/2006 Z.z., v zmysle ktorého, v prípade že trestným činom bola spôsobená smrť, má poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy; pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania za spôsobenú morálnu škodu stanovuje limit odškodnenia vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy. Súd sa musí zaoberať napríklad aj otázkami, v čom je nemajetková ujma žalobcu v jeho spoločenskom, pracovnom, rodinnom živote spôsobená nezákonným rozhodnutím väčšia v porovnaní so smrteľným následkom trestného činu, respektíve s morálnou škodou spôsobenou trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania. Odvolací súd v teraz posudzovanej veci v zásade rešpektoval vyššie uvedené úvahy. Sama žalovaná v dovolaní (str. 11 druhý odsek zhora) toto nepriamo potvrdzuje keď uvádza, „že odvolací súd neprekročil maximálnu možnú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú je

v takýchto prípadoch možné priznať".

23.3. Odklon v posúdení primeranosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy videla dovolateľka aj od rozhodnutia najvyššieho súdu z 24. júla 2018 sp. zn. 3Cdo/19/2018, z ktorého v podstatnom vyplývalo, že pri úvahách o určení primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy bolo potrebné prihliadať na iné právne predpisy slovenského právneho poriadku upravujúce odškodnenie, ako aj v kontexte s rozhodnutiami EŠLP a ústavného súdu. V súvislosti s uvedeným rozhodnutím dovolacieho súdu v teraz posudzovanej veci platí už uvedené v bode 23.2. in fine. Uvedené platí rovnako v súvislosti s uznesením najvyššieho súdu z 20. júna 2019 sp. zn. 3Cdo/25/2019 a uznesením z 30. septembra 2019 sp. zn. 2Cdo/30/2019, v ktorom najvyšší súd zrušil napadnuté odvolacie rozhodnutie pre jeho nepreskúmateľnosť (zmätočnosť podľa § 420 písm. f) CSP).

23.4. V uznesení zo 07. augusta 2018 sp. zn. 3Cdo/7/2017 najvyšší súd síce zrušil napadnuté odvolacie rozhodnutie aj v súvislosti s otázkou primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy, avšak v tejto súvislosti (iba) uviedol, že „[v]ýšku náhrady nemajetkovej ujmy ... neposúdil aj v kontexte s rozhodnutiami EŠLP a ústavného súdu" (bod 15.2. odôvodnenia rozhodnutia). Naznačené „nosné dôvody" tohto dovolacieho rozhodnutia - bez ďalšieho - nemôžu založiť odklon (teraz) napadnutého odvolacieho rozhodnutia od ustálenej praxe dovolacieho súdu.

23.5. V uznesení z 29. júna 2021 sp. zn. 5Cdo/127/2019 najvyšší súd posudzoval výšku nemajetkovej ujmy priznanej žalobcovi na odlišných skutkových základoch, keď tam posudzovaná nemajetková ujma sa týkala neoprávneného trestného stíhania vedeného takmer 6,5 roka (nie neoprávnenej väzby). Rovnako tak vyslovený právny názor vo vyššie uvedenej veci („odvolací súd určil maximálnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy bez uvedenia ... závažných dôvodov, ktoré existovali v prejednávanej veci ... a výšku nemajetkovej ujmy určil bez zreteľa na právne predpisy slovenského právneho poriadku upravujúce odškodnenie a bez zreteľa na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva") nebol spôsobilý v okolnostiach posudzovanej veci založiť odklon (teraz) napadnutého odvolacieho rozhodnutia od ustálenej praxe dovolacieho súdu.

24. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd právnymi závermi, na ktorých založil rozhodnutie napadnuté dovolaním žalovanou, neodklonil v nastolenej otázke (otázka primeranosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy) od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú v danom prípade predstavujú rozhodnutia najvyššieho súdu uvedené vyššie. Dovolací súd v tejto súvislosti predovšetkým uvádza, že odvolací súd svojim zmeňujúcim rozhodnutím priznal žalobcovi 7.650 eur, ktorá suma predstavovala nemajetkovú ujmu spôsobenú žalobcovi nezákonnou väzbou v trvaní 153 dní (teda 50 eur za jeden deň väzby), a to (aj) vzhľadom na prax EŠLP (bod 42 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia) a neprekročenie možných limitov náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú je možné v takýchto prípadoch priznať (pozri bod 23.2. in fine). Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd v tomto ohľade nie celkom arbitrárne odôvodnil výšku žalobcovi priznanej nemajetkovej ujmy, ktorá súvisela s nezákonným výkonom väzby voči jeho osobe, a to tak vzhľadom na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (bližšie pozri bod 46 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia v spojení so skutkovým a právnym stavom zisteným prvostupňovým súdom - pozri body 20, 21, 27 - 29, 31 - 33, 72 - 80 odôvodnenia prvého prvostupňového rozhodnutia).

25. Vzhľadom na to, že sa odvolací súd pri riešení žalovanou nastolenej otázky neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej z § 421 ods. 1 písm. a) CSP nevyplýva. V podobných súvislostiach najvyšší súd rozhodol aj uznesením z 13. decembra 2022 sp. zn. 7Cdo/155/2021, ktoré v dôsledku ústavnej sťažnosti podanej žalovanou podrobil ústavnému prieskumu ústavný súd, ktorý uznesením zo 14. júna 2023 sp. zn. II. ÚS 313/2023 ústavnú sťažnosť žalovanej odmietol.

26. Najvyšší súd dodáva, že otázka, aká má byť výška náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej väzbou, je vždy závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk postupujú totiž sudy vždy diferencovane v každom

konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach. Inak povedané, závery súdov pri posudzovaní nastolenej otázky sú výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy viedli k prijatiu toho-ktorého rozhodnutia. Najvyšší súd zároveň zdôrazňuje, že v zmysle § 442 CSP je navyše viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistili nižšie súdy.

27. Najvyšší súd preto odmietol dovolanie žalovanej podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP s odkazom na § 447 písm. f) CSP.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.